

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

4 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА

Евангелско четиво

А когато влезе Исус в Капернаум, приближи се до Него един стотник, молеше Го и казваше:

Господи, слугата ми лежи у дома разслабен и люто страда.

Исус му казва: ще дойда и ще го излекувам.

А стотникът отговори и рече: Господи, аз не съм достоен да влезеш под покрива ми; но кажи само дума и слугата ми ще оздравее; защото и аз съм подвластен човек и имам мен подчинени войници; едному казвам: върви, и отива; и другиму: дойди, и дохожда; и на слугата си: направи това, и прави.

Като чу това, Исус се почуди и рече на ония, които вървяха подире Му: истина ви казвам, нито в Израел намерих толкова голяма вяра.

И казвам ви, че мнозина ще дойдат от изток и запад и ще насядат на трапеза с Авраама, Исаака и Иакова в царството небесно, а синовете на царството ще бъдат изхвърлени във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби.

И рече Исус на стотника: иди си и, както си повярвал, нека ти бъде. И слугата му оздравя в същия час. (Мат. 8:5-13)

Отеческо наследство

“КАКТО СТЕ ПОВЯРВАЛИ, НЕКА ВИ БЪДЕ!”

В евангелският разказ, който сте чули днес, ако сте били на недеяната служба, ни е показана удивителната вяра на един римски военачалник. Забележете: на един римски стотник, на един езичник, а не на някой правоверен юденин. Сам Спасителят се почуди на тази толкова силна и безрезервна вяра и я дал за пример на самоумнителните и високомерни евреи.

А в тяхно лице – и на всички нас.

Защото каквито и знания да имаме за религията, колкото и задълбочено да познаваме и разбираме православните догмати, колкото и да сме наясно със същността и символиката на богослужението, ако нямаме искрена, безусловна и твърда вяра, тези знания няма да допринесат с нищо за спасението на душите ни.

Но само вярата достатъчно ли е? Ето как отговаря на този въпрос св. апостол Павел: “Да имам пророчески

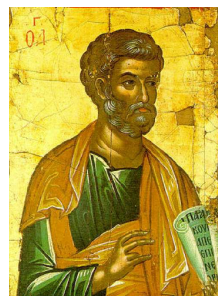
дар и да зная всички тайни, да имам пълно знание за всички неща и такава силна вяра, че да мога и планини да премествам – щом любов нямам, нищо не съм” (I Кор. 13:2). А св. апостол Яков пише: “Човек се оправдава с дела, а не само с вяра. Защото както тялото без дух е мъртво, тъй и вярата без дела е мъртва” (Як. 2:24,26). Оказва се, че вярата е тази, която осмисля и придава стойност на нашите религиозни познания, а добрите дела, мотивирани от любовта, стоплят и превръщат вярата ни в действена и жива сила, която спасява.

Стотникът е имал вярата в пълна мяра, имал е и любовта, изразена в трогателната му загриженост за състоянието на един от неговите роби. Затова Господ е откликнал с готовност на молбата му.

Изводът за нас е повече от ясен: да укрепваме и задълбочаваме вярата си, като я обосноваваме с повече знания, и да животворим и сгриваме тази вяра с дела на искрена любов. Та и ние, като евангелския стотник, да чуем при необходимост Христовите думи: “Както сте повярвали, нека ви бъде!”

Автор: Свещ. Ал. Лашков

Тропар на св. ап. Петър и Павел, отпустителен, глас 4

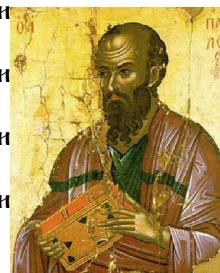
Апостоли първопрестолници и учители на вселената, молете Владиката на всички мир да дарува на вселената и на нашите души велика милост.

Вие от апостолите, които седите на първите престоли и сте учители на света,

помолете се на Владиката на всички да дарува мир на хората и на душите ни велика милост.

Кондак, глас 2

Твърдите и боговдъхновени проповедници, върховните изсред Твоите апостоли си приел, Господи, в наслаждение на Твоите блага и покой, защото техните болести и смърт си приел повече от всяко всеплодие, Единствен Познаващ сърцата.

СВЕТИТЕ ПЪРВОВЪРХОВНИ АПОСТОЛИ

„*Благодатта на Бога съм това, което съм*“ (1 Кор. 15:10)

Светите апостоли Петър и Павел са наречени първовърховни за това, защото най-много са се потрудили при поставяне основите на светата Църква Христова.

Апостол Петър заедно с брат си Андрей били първите, които Господ повикал за Свои ученици и последователи. Той се отличавал с чисто сърце и душевна простота. Винаги, когато Спасителят запитвал или изисквал отговор от учениците си, винаги пръв и от името на всички отговарял св. апостол Петър.

Така веднъж, когато Христос попитал учениците си за кого Го мислят хората, те Му отговорили: едни за Йоан Кръстител, едни за Илия, други за Йеремиа или един от пророците. Но, когато попитал: "А вие за кого Ме мислите?" Св. ап. Петър бързо казал: "Ти си Христос, Синът на Живия Бог". Тогава Исус му отговорил: "Блажен си ти, Симоне, син Ионин, защото не плът и кръв ти откри, а Моят Отец, Който е на небесата; и аз ти казвам: ти си Петър, (на гръцки камък), и на тоя камък ще съградя църквата Си, и портите адови няма да ѝ надделаят (Мат. 16:14-18). Тази е основата, това е камъкът, на който Господ основа Своята църква - твърдата вяра и изповядването, че Исус е Христос, Син на Живия Бог. Оттогава този апостол носи името Симон-Петър.

И по възраст св. ап. Петър е на първо място между апостолиите. След възнесението на Спасителя и след санзането на Светия Дух над апостолиите той произнася онази пламенна проповед, която завладява събралото се множество и хиляди се кръщават. Проповядвал по много области и в много градове. Написал две послания. Гонен и преследван, подложен на мъки и страдания, първовърховният апостол не престанал да проповядва евангелието. В 67 година по време на гонението при Нерон починал мъченически. И защото намерил себе си недостоен за същата смърт, с каквато бил пострадал божественият му Учител, той бил разпънат на кръст с главата надолу.

Апостол Павел пък, преди да стане Христов последовател и апостол, се наричал Савел. Той бил учен за времето си човек. Но въпреки това бил душевно сляп и непросветен. Бил върл гонител на християните. Дори понскал от властите да му възложат специалната задача да ги изтреева. На път за Дамаск става неговото обръщане. Бог благоволил и в гонителя да се прослави. По чудесен начин Сам Христос му се явява и от най-жесток гонител на християните Савел се превръща в най-пламения проповедник на евангелието на спасението и любовта. Той обхождал много градове и просветил много народи. Подложен бил на преследване и гонения, на вериги и мъчения. Написал много послания, с които вечно ще назидава Църквата. Накрая в същата 67 година при император Нерон и той приел мъченическа смърт. Но поради това, че бил римски гражданин, бил осъден на посичане с меч.

Тези са кратките сведения за житията на двамата първовърховни апостоли. Какво можем да извлечем за поука от живота и проповедта им?

Какво обединява тези две поначало противоположни личности? Единият - прост рибар, бърз при говорене и плах при действие. Който винаги пръв изповядвал Исуса Христа като Господ, а после, след Неговото залавяне, отречъл се три пъти от Учителя си. Другият - учен, но жесток човек. Гонител и убиец на християни. Как тези двама различни човеци стават първовърховните апостоли, просветили толкова народи и наставили ги във вярата и любовта?

Благодатта Божия, която винаги допълва липсите и лекува немощите. Тази благодат обединява не само тях двамата, но и всички нас в едната света, вселенска и апостолска Църква. В тази Църква и чрез тази благодат ние се обновяваме и спасяваме. Не поради наши достойнства или заслуги. Не защото сме извършили нещо достойно, а само и единствено поради Божията благодат. "Благодатта на Бога съм това, което съм" (1 Кор. 15:10), казва св. апостол Павел.

Нека превъзмогнем гордостта - майката на всички грехове. Защото тя е причината да не отдаваме дължимото на Божията благодат, а да се заблуждаваме, че ние само със собствените си сили сме това, което сме. Всичко постигаме с Божия помощ. Необходимо е да се смирим и да се надяваме на Божията милост, защото на горделивите Бог се противи, а на смиренни дава благодат.

Прочее, да заживеем по евангелските закони, предадени ни от светите апостоли, и да се оставим всецяло във властта на Божията благодат и любов, сега и во веки. Амин!

Автор: Протоиерей С. Минчев

Наръчник по Православие

ПРЕДИ И СЛЕД КРЪЩЕНИЕТО – БЕБЕДИ С НОВОНАЧАЛНИЯ

- Но съвестта ми не ме упреква в нищо.

- А изпитвал ли си както трябва своята съвест?

Едно от двете: или ти си необикновен човек, или не виждаш ясно своята съвест. Позволи ми да ти кажа откровено: аз съм уверен, че ти си също такъв човек, както и всички, и че е справедливо моето второ предположение.

Съвестта ти не те упреква в нищо? Нека да я изпитаме заедно и да се постараме да се доберем до истината.

Помисли в какви отношения си с Бога? Съзнаваш ли, че ти си длъжен с нещо на Своя Творец и Спасител? Покланяш ли Му се с всички сили на душата си?

Молиш ли Го ежедневно, със сърдечно чувство, без хладност и разсейване на мисълта?

Благодарил ли си Му за безчислените благодеяния?

Безусловно покорен ли си на Неговата воля?

Изпросваш ли от Него прощение на Твоите грехове, с разкаяние и сърдечно ъмиление?

Обичаш ли Господа повече от всичко и покоряваш ли се на Неговите заповеди?

Какъв дял от твоя живот и твоите мисли има Този, Който трябва да бъде предмет на цялото ти съществуване? Бедните, диви езичници почитат свонте лъжливи богове; а ти, познавайки истинския Бог, не живееш ли така, като че Него съвсем го няма?

Съгласи се, че в тези редове ще се намери нещо за твоята изповед!

Ами твоите задължения към ближния – изпълняваш ли ги по най-добрия начин? Сложи си ръка на сърцето; няма ли да видиш и тък своята крайна бедност и забравяне на задълженията?

Милосърдие искрено и деятелно; състрадание към всяка скръб; снизхождение към простъпките и слабостите на твоите братя; уважение към тяхното добро име; прощаване на обидите; любов към враговете; смирение; добър пример; задълженията на гражданин, баща на семейство, син, приятел – изпълняваш ли ти всичко това?

Ето и тък ще се намерят достатъчно неща за изповед. Що се отнася до твоите задължения по отношение на самия теб, тък ще намериш още повече.

Ти имаш безсмъртна душа; а как се грижиш за нея? Не живееш ли почти така, като че ли изобщо я нямаш? Когато правиш добро, какво те подбужда към това? За действията се съди по намерението; лошото подбуждение разваля и най-добрите дела. Каж ми, чувството на дълг ли е подбужда за твоите действия? Желанието да изпълниш волята Божия или свои корисни подбуди, гордостта, желанието за признание и похвали?

Как усещаш себе си по отношение на въздържанието и душевната чистота?

Ако някой друг човек би говорил и постъпвал така, както ти неведнъж може би си говорил и постъпвал, какво би помислил за него? Нима това, което ти се струва отвратително в другите, не е такова и в теб.

Това изпитване на съвестта би могло да е и по-пространно; то повярвай ми, не е пълно. Но и това е достатъчно, за да те убеди, ако сам искаш да се убедиш, че в тебе има достатъчно материал за много важна и дълга изповед.

Ела, приятелю, в лечебницата на покаянието, и колкото по-скоро, толкова по-добре; избери си добър духовник, който би могъл да те настави. Ако и не намериш такъв, какъвто би желал, не се спирай заради това; Спасителят ще бъде твой наставник; ти се изповядваш на Господа, а свещеникът, какъвто и да би бил той лично, е само свидетел, на когото е дадена благодат да прощава твоите грехове.

Върви с вяра и покаяние, с крепко упование на Божието милосърдие. Не се бой от това, че не можеш да си припомниш всички свои грехове – стига само причината за това да не е хладност и нерадение. Говори каквото помниш, говори искрено и смирено. Кай се истински, с твърдо намерение да не падаш доброволно в грях. Господ ще ти прости всичко и ще възпълни недостатъка на твоето признание със Своята благодат. Той иска само добра воля и смирение. Разкаянието е същността на изповедта.

Върви, умолявам те; повярвай, че само първата крачка е трудна. Ти ще узнаеш какво чувство на спокойствие ще ти достави прощаването на твоите грехове.

Истинското благополучие на земята – това с мирното сърце, плод на очистената съвест!

Източник: www.svetiilia.bg

Православно семейство

КОЛКОТО ПОВЕЧЕ ЧОВЕК НЕДОВОЛСТВА, ТОЛКОВА ПОВЕЧЕ СЪСИПВА СЕБЕ СИ

– Отче, на какво се дължи недоволството и ропотът, и как може да се избегне?

– Дължи се на черногледството и песимизма, а със славословието човек го отхвърля от себе си. Недоволството ражда недоволство, а славословието – славословие. Когато човек не се оплаква за някое затруднение, което го е споходило, но прославя Бога, тогава дяволът се пръска от яд и отива при някой друг, който се оплаква и недоволства, за да обърка още повече живота му. Защото колкото повече човек недоволства, толкова повече съсипва себе си.

Някои пъти дангалакът ни ограбва и ни довежда до такова състояние, когато нищо не ни радва. А човек може за всичко да се радва духовно, да славослови и да има Божието благословение. Ето, познавам едного на Света Гора, който, ако завали и му кажеш: “Пак вали”, започва: “Да, постоянно вали, ще изгнием от толкова влага”. Ако след малко дъждът спре и му кажеш: “Е, не валя много”, казва: “Ами да, та дъжд ли беше това? Ще изсъхне земята!” И не можеш да кажеш, че не е добре с ума си, но просто е свикнал да роптае. Уж е умен, а мисли като безумен!

Недоволството и ропотът донасят проклетие. Все едно човек сам проклина себе си, след което идва Божият гняв. В Египт познавах двама земеделци. Единият беше глава на семейството, имаше една-две нивички и поверяваше всичко в Божите ръце. Трудеше се колкото може, без да чувства душевен смут. “Ще направя каквото успея”, казваше си. Понякога някои снопи му изгниваха поради дъжда, понеже не успяваше да ги прибере, други му разпръсваше вятърът и въпреки това за всичко казваше: “Слава Богу”, и всичко му вървеше добре. Другият имаше много ниви, крави и т.н., а нямаше и деца. Но когато някой го попиташе: “Как я караш?”, отговаряше: “Остави се, по-добре не питай”. Никога не казваше “Слава Богу”, винаги недоволстваше. И да видите, постоянно я крава ще му умре, я нещо друго ще му се случни. Всичко имаше, но нямаше успех.

Затова казвам, че славословието е велико нещо. От нас зависи дали ще вкусим от благословиите, които Бог ни дава. Как обаче да ги вкусим, след като Бог ни дава например банан, а ние мислим колко по-хубави неща яде един-кой си богаташ? Колко хора ядат само гол сүхар, но ден и нощ славословят Бога и се насищат с небесна сладост! Такива хора придобиват духовна чувствителност и разпознават Божиите милувки. Ние

не ги чувстваме, понеже сърцата ни са хванали кора и не сме доволни от нищо. Не разбираме, че щастието е във вечността, а не в съетата.

Автор: Св. Пансий Светогорец
Източник: "За семейния живот" – Слова, том 4

ДЕТСКИ СВЯТ

ПРОПОВЕД БЕЗ ДУМИ

Мария и Ирина работеха в счетоводството на голяма строителна фирма. Всеки работен ден прекарваха в една канцелария и се сдружиха. Живееха в сговор, помагаша си, защото и двете бяха добри по нрав. Различаваха се много обаче по дух. Мария беше религиозна, а Ирина проявяваше пълно безразличие по духовните въпроси. Преди да започне работа, Мария винаги оставаше по няколко секунди права. Тя започваше с молитва, но не искаше да я показва. Срещу големи празници, не се бавеше след работа, защото обичаше да посещава вечерните богослужения в църква. Понякога отказваше почерпка, защото постеше, готвейки се за свето Причастие.

Ирина забелязваше всичко това и веднъж ѝ каза: - Мария, защо се измъчваш с пост и молитва? Не ти ли стигат домашните и служебните задължения? Защо сама се натоварваш допълнително?

- Напротив, това, което върша за душата си, ме разтоварва. То ми дава сили, опора и утеха - отговори с достоинство Мария.

- Не го разбирам - призна си Ирина и разговорът приключи. Тя наистина не го разбираше. Мария замълча, защото знаеше, че Ирина не е подготвена за духовни разсъждения. Обикна я още повече, пожали бедната ѝ душа. Започна по-усърдно да се моли Бог да просвети ума и сърцето ѝ. Отношенията между тях пак потекоха видимо нормално. Различието в разбиранята по духовните въпроси не им попречи да живеят в мир. Но между тях все пак имаше една преграда, която по-силно усещаше Мария. Тя чувстваше нужда да беседа за неща извън дребното ежедневие. Дойде студената есен, но в един по-топъл почивен ден Мария реши с децата си да отидат за лешници в близката гора. Покани и Ирина, която живееше сама. Децата ѝ учеха в чужбина. Прекараха добре, но на връщане се случило нещо нежелано. Ирина се подхлъзна по стръмнината, падна и понеже пътеката беше на ръба на дълбока пропаст, тя увисна в опасно положение. Единият ѝ крак пострада. Добре, че здравият се опря на голям камък.

- Мария, загивам! - извика високо тя.

- Не бой се! - отговори Мария, но осъзна голямата опасност.

Ако се откриеше единствената опора - камъкът, щеше да полети в пропастта. Тя се прекръсти, свали горната си дреха, подаде единия ѝ край на Ирина, а другия хвана здраво. Направи големи усилия и с Божия помощ успя да я извлече. Оказа се, че кракът на Ирина е счупен. Гипсираха го и тя остана цял месец в болнични. Но Мария не я остави без грижи. Като отиваше на работа, минаваше през дома ѝ, оставаше ѝ

топла храна и я утешаваше. На връщане пак се отбиваше и така всеки ден. Позастояваше се, когато имаше възможност и разговаряха. Ирина започна да проявява интерес към духовните въпроси. А сама размишляваше за силата на вярата, която учи хората да бъдат добри. Веднъж Мария ѝ донесе постна чорбича.

- Да не постиш пак? - запита я тя, но вече с друг тон.

- Сега е Рождественски пост - отговори Мария и обясни смисъла му.

- И аз искам да постя. Кръстена съм. Може ли да се причастя?

- Може, но трябва да направиш изповед. Ирина се съгласи и започна да чете духовни книги. Като оздравя, за първи път влезе в църква. Постепенно стана добра християнка. Разговорите между двете станаха отворени, топли. Веднъж Ирина в момент на сърдечна откровеност ѝ каза: - Мария, ти ме научи да вярвам съвсем непринудено. Твоята проповед беше без думи, с примерен духовен живот и с добри дела. Благодаря ти! Така се роди едно красиво духовно приятелство.

Автор: Монахиня Валентина (Друмева)
Източник: "Православно Вероучение за деца"

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

28 юни † 4 Неделя след Петдесетница. Пренасяне мощите на св. безсребреници и чудотворци Кир и Йоан. Гл. 3, үтр. ев. 4, ап. Рим. 6:18-23 (с. 93), лит. ев. Мт 8:5-13

29 юни † Св. първовърховни апостоли Петър и Павел (Петровден) (Тип. с. 349, т. 5)

30 юни * Събор на св. славни и всехвални 12 апостоли (Тип. с. 354, т. 4)

1 юли * Св. безсребреници Козма и Дамян. Възвръщане честните мощи на преп. Йоан Рилски чудотворец (Тип. с. 360, т. 5 или с. 361, т. 7)

2 юли Полагане честната дреха на Пресвета Богородица във Влахерна (Тип. с. 363, т. 1)

3 юли Св. мчк Иакинт. Св. Анатолий, патр. Константинополски

4 юли Св. Андрей, архиепископ Критски. Св. Марта

Внорийският лист се издава с благословията на председателя на храма протойерей Емилиан Костадинов
Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg